

“SÜNNET”İ İNKÂR, HZ. PEYGAMBERİ (S.A.V) İNKÂRDIR!

□□□□□□□□

Son zamanlarda: *“Kur’an bize kâfidir, Peygamberin vazifesi Allah’ın emirlerini tebliğden ibarettir. Bunu da yapıp gitmiştir ve işi bitmiştir.”* şeklinde temelsiz iddialar ve safsatalar çoğalmaya başlamıştır. İslam’ın hayat ve imtihan disiplininden ve sorumluluk yükünden kaytarmak, nefislerine kolay gelen bir “DİN” uydurmak ve Kur’an ayetlerini keyfince yorumlamak, bir kısmını da lüzumsuz saymak isteyenler bu bozuk fikirlere sarılmakta ve Hak’tan sapıtmaktadır. Çünkü “Sünnet”i inkâr, Hz. Peygamberi ve O’na itaat ve tâbiyeti emreden Kur’an’ı inkârdır. Bu sapkın iddiaların sahipleri, aslında Hz. Peygamberi devre dışı bırakıp nefislerini öne çıkarma ve kendilerini Peygamber yerine koyma ve güya Kur’an’a tercümanlık yapma hesabındadır.

Hz. Peygamber (S.A.V) Efendimize İMAN; Kur’an’a göre ancak şu şartlarda tamam ve sağlam sayılacaktır:

1- Hz. Resulullah’ın, Kur’an’ın kısa ve kapalı konularıyla ilgili soruları açıklamakla görevli ve yetkili olduğunu kabul etmek.

Hz. Peygamberin, ayetleri insanlara bildirme görevi "tebliğ" kapsamındadır. Hz. Muhammed (S.A.V), Allah'tan aldığı vahyi, insanlığa dosdoğru olarak aktarmış ve açıklamıştır. Çünkü Hz. Peygamberimizin sadece “tebliğ” değil, aynı şekilde “tebyin-beyan edip açıklama” görevi de vardır. Onun peygamberlik görevlerinden birisi de Kur’an-ı Kerim’i sözlü ve uygulamalı olarak açıkça ortaya koymaktır. Onun hayatı, zaten Kur’an’ın açıklamasıdır. Diğer bir ifadeyle O, yaşayan bir Kur’an’dır. Onun Sünneti, öğütleri ve öğretileri Kur’an’ın tatbikatıdır.

Kur'an'daki herhangi bir konuda, Allah'ın neyi amaçladığını insanlar arasında en iyi bilen elbette Resulullah'tır. O, mü'minler tarafından tam anlaşılamayan konulara ve kavramlara açıklık kazandırmıştır. Örneğin; namazın nasıl kılınacağı, haccın nasıl yapılacağı ve zekâtın hangi mallardan ne kadar ve kimlere aktarılacağı, devletin nasıl teşkilatlanacağı ve hangi esas ve usullere dayanacağı, gibi konularda, bizzat uygulamalarıyla da bizlere örnek ve rehber olmuşlardır. Zaten Hz. Peygambere (S.A.V) Kur'an'ı açıklama görevini bizzat Allah vermiş bulunmaktadır.

“Biz hiçbir elçiyi, kendi kavminin dilinden başkasıyla göndermedik ki, onlara (İlahi gerçekleri ve insani görevlerini) apaçık beyan edip (anlatabilsin). Böylece Allah dilediğini (küfrü ve kötülüğü tercih edeni) şaşırtıp saptırır, dilediğini (imana ve iyiliğe yöneleni) hidayete erdirir. O Üstün ve Güçlü olandır, Hüküm ve Hikmet sahibidir. ” (İbrahim: 4)

2- Hz. Resulullah'ın, ibadet, ahlâk ve hukuk konularındaki fiili tatbikat ve talimatlarını, örnek ve delil edinmek.

“(Ey Peygamber hanımları ve ey mü'minlerin hayat arkadaşları; her durumda ve her konuda) Evlerinizde okunmakta olan Allah'ın ayetlerini ve hikmeti (Peygamber sünnetini ve öğütlerini) hatırlayın (tekrarlayıp aktarın ve ona göre davranın). Şüphesiz Allah Latif'tir (gizliliklere vakıftır), Haberdar olandır.” (Ahzab: 34)

“(Ey Nebim!) Yok (onların zannettiği gibi) değil; Senin Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde Seni hakem kılıp, sonra Senin verdiği hükme, (hem de) içlerinde hiçbir sıkıntı (ve gizli itiraz) duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, hakkıyla iman etmemişlerdir.” (Nisa: 65)

“... Resul size ne verirse artık onu alın, sizi neden sakındırırsa artık ondan sakının ve Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah'ın, cezası (ikâbı) pek şiddetlidir.” (Haşr: 7) ayetleri bunu emretmektedir.

3- Hz. Peygamberin Risalet ve Nübüvvetinin kıyamete kadar gerekli ve geçerli olduğunu bilmek ve ona göre hareket etmek.

“Muhammed (A.S), sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir; ancak O (Hz. Muhammed A.S) Allah’ın Resulü ve peygamberlerin sonuncusudur. (Hatemen-Nebiy’dir. Nübüvvet ve rehberliği kıyamete kadar süreklidir.) Allah (geçmiş, gelecek, gerekli ve geçerli olan) her şeyi (ayrıntılarıyla) Bilen (ve Bildirendir).” (Ahzab: 40) ayeti buna delildir.

“O (Allah), ümmiler içinde, kendilerinden (biri olan) ve onlara ayetlerini okuyan, onları (Kur’an’la ve izahıyla) temizleyip arındıran ve onlara Kitap ve hikmeti (Sünneti) öğretip (açıklayan) bir Elçi gönderendir. Oysa onlar, bundan önce gerçekten açıkça bir sapkınlık içinde lerd. Ve (Hz. Muhammed A.S) henüz kendilerine (Sahabelere) ulaşip katılmamış (kıyamete kadar gelecek) olan diğerlerine de (bütün insanlık âlemine Peygamber gönderilmiştir.)

O (Allah), Üstün ve Güçlüdür, Hüküm ve Hikmet sahibidir.

(Bu ayet Hz. Peygamber Efendimizin nübüvvetinin ve sünnetinin kıyamete kadar geçerli ve gerekli olduğuna delildir).”

(Cum’a: 2-3)

4- Resulullah’ın Hadislerinin ve Sünnetinin de, özel bir vahiy (ilham ve İlahi yönlendirme) olduğu gerçeğini gözetmek.

“O, (kesinlikle kendi) hevâsından (kafasından ve nefsi kuruntularından) konuşmaz-konuşmamıştır. O ancak (kendisine) vahy (ve telkin) olunan vahiydir (İlahi hakikatler ve öğretilerdir ki, tebliğ edip size ulaştırmıştır.)” (Necm: 3-4)

“Kim Resul’e itaat ederse, gerçekte Allah’a itaat etmiş olur. (Hz. Peygamber; hem tebliğ hem de teşri -hüküm belirleme- ile görevli ve yetkilidir.) Kim de (Resul’den ve sünnetinden) yüz çevirirse (o hüsrana düşecektir), Biz Seni onların üzerine koruyucu göndermedik.” (Nisa: 80) ayetleri bu gerçeği haber vermektedir.

Evet, Hz. Peygamberimiz kıyamete kadar ve istisnasız her konuda en güzel ve en mükemmel örneğimiz ve rol modelimiz konumundadır.

“Andolsun, onlarda (peygamberlerde ve sadık takipçilerinde) sizlere, Allah’ı ve ahiret

gününü umut edenler için güzel bir örnek vardır. Kim

(Hakk'tan ve hayırdan)

yüz çevirecek olursa, artık şüphesiz Allah, Ğaniy'

dir

(hiçbir şeye ihtiyacı olmayan

sonsuz zengindir)

, Hamid'

dir

(övülmeye layık olan

Rabbinizdir)

.

(Mümteherine: 6)

“Şüphesiz, Allah ve O'nun melekleri (ve kâinattaki tüm görevlileri ve enerji -nur- güçleri Hz.) Peygambere salât edip (dua ve destek vermektedir. Öyle ise) Ey iman edenler, siz de O'na salât edin (Hz. Peygamberin sünnetine ve hayat sistemine uyuverin ve Hakk Dinin hâkimiyeti için gayret gösterin) ve tam bir teslimiyetle O'na salâtü selam verin. (Resulülla h'a saygılı ve itaatli davranın). Gerçek şu ki, (her asırda ve her fırsatta) Allah'a ve Elçisine eziyet verenler (dinine ve davasına hıyanet edenler ve Hz. Peygamberin öğüt ve öğretilerini gereksiz görenler) var ya; Allah, onlara dünyada ve ahirette lanet etmiştir ve onlar için (her iki âlemde) aşağılatıcı bir azap hazırlanmıştır (vaktini beklemektedir).”

(Ahzâb: 56-57)

ayetleri Hz. Peygambere (S.A.V) saygısızlığın ve sünnetini devre dışı bırakmanın sapkınlık olduğunu bildirmektedir.

Bu arada Sünnet'in 3 kısma ayrıldığını ve sadece “Daimi ve Dini Sünnet”lerin bizi bağladığını unutmamak lazımdır.

1- Örfi Sünnet: Gelenek, görenek, örf ve âdetlerle ilgili; kılık kıyafet, yeme içme âdetleri ve aletleri gibi sünnetler örfidir. Bunlar şartlara ve ihtiyaçlara göre değişebilir.

2- Şahsi Sünnet: Gece namazının kendisine vacip kılınması, mübarek zevcelerinin O'nun ölümünden sonra Ümmete anne sayılıp nikâhlarının haram olması gibi sünnetler şahsidir, sadece Efendimize özeldir.

3- Dini ve Daimi Sünnet: İbadetlerin şekli, ahlâki ve ailevi öğütleri, Hak ve hukukla, devlet

ve adalet kurumlarıyla ilgili talimat ve tavsiyeleri ise, kıyamete kadar her mü'mini bağlayıcı ve Kur'an'dan sonra İslam Fıkhınının 2. temel dayanağı sayılan; kavli, fiili ve takriri sünnetler bu kısımdandır.

“Kur'an bize yeterlidir... Sünnet gereksiz ve geçersizdir... Hadisler Peygamberimizden 150 sene sonraki muhaddislerin derlemesidir ve doğrulukları şüphelidir... Bazıları Hadis diye Peygamberin değil, İmam Buhari ve İmam Müslim gibilerin peşinden gitmektedir” gibi iddialarla sapıtanlar, bizimle camiye geldiklerinde, Kur'an'a göre değil, muhaddislerin ve müctehidlerin bildirdiklerine göre namaz kılmaktan, yani kendi iddialarının aksine riyakârlık ve sahtekârlık yapmaktan hiç utanmamaktadırlar. Ve hele Ümmetin bu zillet ve sefaletten kurtulması yolunda, sadece Kur'an'ı esas alarak adil bir sistem projesi ve hükümet modeli ortaya asla koyamamaktadırlar. Zaten böyle bir dertleri ve hedefleri de bulunmamaktadır. Bu tıynetsiz tiplerin amacı, irşat, ıslahat ve icraat değil; sadece kuru bilgiçlik taslamak, boş ve kof tartışmalara dalmak ve edepsiz edebiyat yapmaktır. Riyakârlık, ucuz kahramanlık ve herkesten farklılık takıntıları en yaygın vasıflarıdır. Bu nedenle, zehirli fikirlerini kusmalarına ve gafil-cahil kimseleri saptırmalarına fırsat tanınmamalıdır. Allah için buğz edilmesi ve yüz verilmemesi gereken insanlardır. Hidayetleri kararmış, vicdanları pas bağlamış, imanları ve insani ayarları yozlaşmıştır.

Şaşaalı yaşamıyla manşetlere taşınan, kendince sadece Kur'an'ı esas alıp Hadislerin hepsini şüpheli ve gereksiz sayan Adnan Oktar ve kedicikleri, bir yılbaşı gecesinde rezalet ve edepsizlik derekesinin dibine yaklaşmışlardı. Evinde parti veren Oktar, dansöz oynatıp çıplak kızlarla göbek atmıştı. A9 TV'de yaptığı din tahribatıyla ünlenen Adnan Oktar, o yılbaşında da adından söz ettirmeyi başarmış, Oktar'ın kedicikleriyle yılbaşı kutlamasını görenlerin ağzı açık kalmıştı. Şaşaalı bir sofraya kurup şeytani eğlencenin keyfini çıkararak Adnan Oktar, 31 kedicici yanına alıp yılbaşı kutlamıştı. Normalde sadece kediciklerini oynatan Oktar, bu sefer dansöz de oynatmaktan sakınmamış ve utanmamıştı. İşte “Kur'an Bize Yeterlidir” safsatasına kapılanların âkıbetini ve gerçek tıynetini öğrenmek isteyenler Adnan Oktar sapkınına baksınlar.

Bu tipler; *“Hadisler, %99.9 Ahad haber olan rivayetler olduğundan bunlara inanmak ve uymak zorunda değiliz”* diye saçmalamakta ve *“Hadis-i Şerifleri sadece bir kültür birikimi”* saymakta ve tabii açıkça yalan uydurmakta ve iftira atmaktadırlar. Çünkü “Ahad” rivayetler ve bunların hangilerinin delil olma nitelikleri taşıdıkları, titizlikle araştırılıp sıhhat dereceleri tasnif edilmiş durumdadır. Ve asla unutulmasın ki; pek çok Hadis, rivayet zincirindeki halkalar 3 kişiden az olduğu için “lafzen ahad” sayılsa da, tatbikat olarak Efendimiz'den öğrendiklerini uygulayarak sonraki nesillere taşıyanların sayıları on binleri aştığı için

“fikren ve fiilen mütevatir”
konumundadır.

Kaldı ki “Ahad” Hadisler üzerinde şüphe bulutları oluşturmak isteyenler şu gerçeği göz ardı etmekte veya kasıtlı olarak gizlemeye çalışmaktadırlar: Sayıları on binlere ulaşan Sa habe-i Kiram;

iman, ibadet, ahlâk ve muamelat olarak İslam’ı bizzat Efendimizden, bakıp anlayarak, yaparak ve yaşayarak “
Tabiine”

aynen aktarmış, onlar da yine büyük kitleler ve yalan üzerinde ittifak etmesi mümkün olmayan dürüst çoğunluk kimseler halinde sonraki nesillere ulaştırmışlardır. Böylece; fiilen talim, takip ve tatbik olunup yaşanarak aktarılan İslam, zaten mütevatir

derecesini kazanmıştır. Yani Hz. Peygamberin (S.A.V) Sünneti ve Hayat Sistemi, aslında “Ahad”

aktarım ve yorumlarla değil,
“Mütevatir”

talim ve tatbikatlarla nesilden nesile ulaştırılmıştır.

Bunlar inkârcılıklarını açıkça ortaya koyamayacak kadar da yapmacık tavırlı insanlardır. Sarih ayetlere, sahih hadislere, akıl ve vicdan ölçülerine aykırı fetva ve rivayetleri tespit ve tenkit etmek yerine, şeriatın ve mezheplerin tamamına itiraz ve inkâra kalkışan...

Tasavvuf içine sokulan bid’at ve hurafeleri ayıklamak ve açıklamak yerine, tarikatların

tamamını şirk sayan... Kendi sapkınlıklarını saklamak üzere; bütün şuurlu ve sorumlu Müslümanları

“Uydurulmuş din mensupları ve müşrik takımı”

diye karalama küstahlığına başvuran bu zavallı zırvacılar, ayet ve hadislerde ve tabi Allah’ın izni çerçevesinde ve ölçüsünde, açıkça müjde buyrulan

“şefaât, keramet, velayet”

gibi durumları da inkâr ederek, sinsi ayarlarını ve amaçlarını ortaya koymakta ve çok derin bir din tahribatı yapmaktadırlar.

Dindeki yozlaşmaları, taklitçilik ve şekilcilik hastalıklarını, tarikatlardaki istismar ve suiistimal konularını, yeni bir ictihad ve ıslahat ihtiyacını yıllardır savunan ve bu maksatla yüzlerce yazılar-kitaplar ortaya koyan ve bu yüzden pek çok kesimin hücumuna uğrayan şahsiyetlere bile bu hadis inkârcısı şaşkınlık, hiç utanmadan ve sıkılmadan hem de oldukça edepsiz ve erdemsiz ifadelerle saldırmaya başlamış, bunu da mertçe değil, yine meretçe yapmaya kalkışmışlardır.

Ancak asla unutmayalım ki, İslam sadece Hayat Kuralları değil, aynı zamanda bir İmtihan

Programıdır.

Cenab-ı Hak, herkes ayarını ve tarafını ortaya koysun diye, fırsat tanımakta ve yularını uzatmaktadır. Sonuçta her insan, kendi niyetinin, tıynetinin, gaye ve gayretinin ve gizli mahiyetinin gereğini yapacak; hidayeti de, dalâleti de bizzat hak etmiş olacaktır. Zira Allah -hâşâ- her türlü haksızlık ve yanlıştan münezzehtir. Oldukça kısıtlı ve yok denecek kadar sınırlı derme çatma bir Arapça ile ve kısır bir anlayış ve araştırma neticesinde, din tahripçisi kişi ve çevrelerin basit bir taklitçisi ve fasit bir takipçisi olan bu sahtekârlar kendilerine âlim ve müçtehid süsü verip, safdil ve cahil insanları ayartmaya ve azdırmaya çalışmaktadırlar. Anlaşıyor ki bunlar; Allah korkusu, ahiret ve hesap kuşkusu ve bir belâyâ çarpılma duygusu taşımamaktadırlar. Bu denli şımarmış olmaları da, herhalde hadlerini bildirecek, cahilliklerini ve çirkef fikirlerini gösterecek kimselerin çıkmayacağını sanmalarındandır.

Sünnet’i Terk Etme Şarlatanlığı ve Sapkın Sonuçları

Bu konuya Rahmetli Erbakan Hocamızın çarpıcı bir tespitiyle başlayalım. “Şayet örneksiz ve rehbersiz, Kur’an-ı Kerim’i doğru anlamak ve uygulamak mümkün olsaydı, Cenab-ı Hak ayrıca Peygamber göndermez, bizzat yaparak ve yaşayarak öğretmek üzere Aleyhissalatü Vesselam Efendimizi görevlendirmezdi. Bunun yerine, Kur’an ayetlerini yazılı nüshalar halinde Kâbe’nin damına indirir ‘gidip alın, okuyun anlayın ve uygulayın’ diye emrederdi. Ama o takdirde Müslümanlar nasıl namaz kılacağını, nasıl oruç tutacağını, nasıl hac yapacağını ve zekât emrini nasıl uygulayacağını dahi bilemezlerdi. Bugün ‘Kur’an bize kâfidir. Hadis-i Şerifler ve Sünnet gereksizdir’ diyenler, aslında Kur’an-ı Kerim’i keyfince yorumlayıp yozlaştırmak, böylece mesuliyet ve mükellefiyetlerden kurtulmak hevesinde olan kimseler de, onlara uyan kesimler de cahillerdir.”

“Dinin elden çıkışı sünnetin terkiyle başlayacaktır. Halat nasıl lif lif kopup parçalanırsa, din de sünnetin birer birer terkiyle ortadan kalkacaktır.” (Darimi, Mukaddime 16)

İslam tarihinde çeşitli dönemlerde pek çok sapmalar yaşanmıştır. Farklı mezhepler ve ekoller, İslam’ın özünden uzaklaşarak çeşitli bozuk itikatlara kaymış ve sapkın uygulamalara başlamıştır. Hariciler’den Batiniler’e, Fatımiler’den Mu’tezile’ye kadar nice fırkalar, çeşitli sapkınlık dereceleriyle, Kur’an’ın ve Allah Resulünün (S.A.V) yolundan ayrılmışlardır. Son dönemlerde bu sapmalara bir yenisi daha katılmıştır. Bazı insanlar, Resulullah’ın (S.A.V) sünnetini gereksiz ve geçersiz saymaktadır. “Kur’an’ı okuyup anlarız, Resulullah’tan (S.A.V) gelen bir açıklamaya muhtaç olmadan onu kendi başımıza uygularız” diyenler çıkmıştır. Böylece Hz. Peygamberimizce Kur’an’ın hayata aktarılması ve uygulanması

demek olan Sünnet'ten yüz çevirip İslam yozlaştırılmaktadır. Oysa

"Kur'an yeterlidir"

sloganı ile ortaya çıkan bu

"Sünneti terk etmiş İslam"

akımı, bizzat Kur'an'ın hükümlerini göz ardı etmektedir. Çünkü Sünnet, Kur'an'ın bir açıklamasıdır ve daha da önemlisi, Hz. Peygamberin en güzel ve en mükemmel örnek sayılması ve kendisine tâbi olunması gereği Kur'an'da bizzat emredilmiştir. Allah (C.C), bizleri yalnızca Kitaba itaatle yükümlü kılmamış, aynı zamanda Resulullah'a (S.A.V) itaatin de farz olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle, İslam ancak Sünnetle birlikte gerçek din haline gelir. Kur'an, ancak Sünnetin yardımıyla ümmet tarafından anlaşılıp uygulanabilir. Sünnet ise, Resulullah'ın (S.A.V) sahih Hadislerinin toplanması ve sonra da büyük âlimler tarafından yorumlanması ile oluşan Ehl-i Sünnet düşüncesiyle belirginleşir.

Kur'an, Sünnete bağlanmayı emir buyurmaktadır!

Günümüzde, özellikle, **"Sünneti terk etmiş İslam"** tehlikesine dikkat çekmek gerekir.

Öncelikle bilinmelidir ki, Sünnet, Kur'an'dan ayrı değildir. Sünnet; Kelâmullah'ın

ifadesiyle

"son Peygamber, âlemlere

rahmet, büyük ahlâk sahibi, mü'minlere pek düşkün, onların sıkıntıya düşmesi kendisine çok ağır gelen, onların ağır yüklerini, üzerlerindeki taassup zincirlerini indiren Allah (C.C) elçisi Hz. Muhammed (S.A.V)"

tarafından ortaya konmuş Kur'an'ın evrensel yorumu ve tatbikidir. Bu yorum olmadan Kur'an'ın doğru anlaşılması ve hayata geçirilip uygulanması mümkün değildir. Örneğin, Kur'an mü'minlere; diğer mü'minlere karşı şefkatli olmayı, güzel ve tatlı konuşmayı, tevazulu davranmayı, kâfirlere karşı ise, sert ve caydırıcı olmayı emretmiştir. Temizliği ve namazı farz etmiştir. Ancak bunların nasıl gerçekleştirileceği Kur'an'da detaylı bildirilmemiştir. Nasıl şefkat gösterileceği, nasıl "sert ve caydırıcı" olunabileceği, namazın nasıl eda edileceği, bunların ölçüsü belirtilmemiştir. Örneğin Sünneti, yani Efendimizin örneğini ve öğretilerini dikkate almadan, sadece Kur'an'daki ilgili ayetlerle bir rekât namaz kılmak bile mümkün değildir. Peki, mü'min bunların nasıl ve ne ölçüde uygulanacağını nereden öğrenecektir. Kur'an şu hükmü verir:

"Andolsun sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredip (Rabbine bağlananlar ve Kur'ani gerçekleri ananlar)

için Allah'ın

Resulü

'nde (her konuda uyulacak) en güzel (ve mükemmel) bir örnek vardır. (Demek ki; huzur ve şuurla yapılan devamlı zikir ve fikir sohbeti, insanı örnek alınacak bir tevekkül ve teslimiyet olgunluğuna ulaştıracaktır.)

"

(
Ahzab Suresi: 21)

Resulüllah (S.A.V), her konuda ve kıyamete kadar en güzel örnektir. Mü'min, Resulüllah'ın (S.A.V.) sünnetine bakar ve uygulamaları oradan öğrenir. Nitekim Sünnete bakıldığında hemen görülür ki, Resulüllah (S.A.V.) ümmetine her konuyu öğretmiş, onların izzet ve şerefine yaraşır davranışları göstermiştir. Bunda küçük işlerle meşguliyet gibi bir basitlik değil, en küçük ayrıntıyı bile ihmal etmeme derecesinde bir ciddiyet, sorumluluk ve hassasiyet gözetilmiştir. Bu durum, Resulüllah'ın (S.A.V) ümmetine Kur'an ile birlikte bir de "hikmet"i öğretmekte oluşunun bir gereğidir. Bir ayet, bu konuyu şöyle açıklamıştır:

"Andolsun ki Allah mü'minlere, içlerinden onlara kendilerinden bir peygamber göndermekle lütufta bulunmuştur. (Ki O) Onlara ayetlerini okuyor, onları arındırıyor ve onlara Kitabı ve hikmeti öğretiyor. (Oysa) Ondan öncesinde onlar apaçık bir sapkınlık içindeydiler.

" (Al-i İmran Suresi: 164) Âli

mlerimiz ayetteki

“Hikmet”

in sünnet olduğunu söylemiştir.

Resulüllah'a her konuda İttiba ve İtaat şarttır

Resulüllah'ın (S.A.V) mü'minler için taşıdığı hayati önem, Ona hitap eden ayetlerde şöyle vurgulanır:

"(Ey Resulüm) Kesinlikle Biz Seni (sadece) şahit, müjdeleyici ve inzar (ikaz ve irşad) edici olarak göndermişizdir... Ki (ey kullarım bu vesile ile siz) Allah'a ve Resulüne iman etmeniz, Onu savunup-desteklemeniz, Ona içtenlikle saygı gösterip (dinine ve davasına) yardım etmeniz; ve sabah akşam (her yerde ve her halde) Onu (hatırlayıp) tesbihle yüceltmeniz (ve Onun emir ve hükümlerine göre hayat sürüp huzura ermeniz) içindir. Şüphesiz (Hakk ve adalet hâkim kılınsın, zulüm ve küfür düzenleri yıkılsın diye, imani ve insani bir mesuliyetle) Sana biat edenler, (aslında ve aynen) ancak Allah'a biat etmiş (gibi)dir. (Sanki) Allah'ın eli (Seninle biat ve itaat sözleşmesi yapan) şahısların elleri üzerindedir. (Hakk ve hayır adına biat edip sadakat gösterenler Allah'ın özel inayeti ve hidayeti içindedir.) Bu nedenle artık kim ahdini bozar (davadan ve sadakattan ayrılır)sa, o sadece kendi aleyhine ahdini bozmuş birisidir. Her kim de Allah'a verdiği ahdine vefa

gösterir (sadaikat, samimiyet ve gayretini devam ettirir)se, (Allah kesinlikle) ona da büyük bir ecir (şeref ve zafer) verecektir.” (Fetih Suresi: 8-10)

Resulüllah’a biat eden, Allah’a biat etmiştir. Bu İlahi kural, bir başka ayette şöyle açıklanır: ***“Kim Resul’e itaat ederse, gerçekte Allah’a itaat etmiş olur. (Hz. Peygamber; hem tebliğ hem de teşri -hüküm belirleme- ile görevli ve yetkilidir)...”***

(
Nisa Suresi: 80)

Dikkat edilirse, ayette

“Resulüllah’a itaat”

kavramı üzerinde önemle durulmaktadır. İşte bu kavram, Resulüllah’ın (S.A.V) az önce değindiğimiz

“örnek olma”

vasfının yanında, ikinci bir vasfı,

“hüküm koyucu”

özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Kur’an göstermektedir ki, Resulüllah’ın (S.A.V) kararlarına ve koyduğu kurallara uymak, aynı Allah’ın (C.C.) kitabındaki ayetlere uymak gibi farzdır. Nitekim bir başka ayet, Resulüllah’ın (S.A.V) söz konusu yasaklama ve emretme yetkilerini şöyle açıklamaktadır:

“Onlar ki, yanlarındaki Tevrat’ta ve İncil’de (geleceği) yazılı bulacakları ümmi haber getirici (Nebi) olan Elçiye (Hz. Muhammed’e S.A.V) tâbi olurlar. Ki, O onlara ma’rufu (iyiliği) emreder, münkeri (kötülüğü) nehyeder, temiz şeyleri helâl, murdar şeyleri haram kılıp (öğütler) ve onların ağır yüklerini, üzerlerindeki zincirleri indirip hafifletir. İşte Ona inananlar, destek olup savunanlar, yardım edip (işini kolaylaştıranlar) ve Onunla birlikte indirilen nura tâbi olanlar, elbette kurtuluşa erenler bunlardır. (Not: Bu Ayet-i Kerime, Tevrat ve İncil ehli olan Yahudi ve Hristiyanların, son Elçi Hz. Muhammed Aleyhisselam’a iman ve itaat etmeden felaha kavuşamayacaklarını vurgulamaktadır.)

”

(
Araf Suresi: 157)

Bir diğer ayette ise şöyle buyrulmaktadır:

“... Resul size ne verirse artık onu alın, sizi neden sakındırırsa artık ondan sakının ve Allah’tan korkun. ...” (Haşr Suresi: 7) Bu ayetler, Hz. Peygamberin, Kur’an’da haram kılınmış olan şeylerin dışında da bazı şeyleri ümmetine yasaklayabileceğinin kanıtıdır. Bu nedendir ki, Peygamberimiz bir Hadisinde şöyle buyurur:

"Sizi bir şeyden men ettiğim zaman ondan kesinlikle kaçının. Bir şey emrettiğimde ise, onu gücünüz yettiğinde yerine getirmeye çalışın"

(
Buhari, İ'tisam 2)

Başka ayetlerde de Hz. Peygamberin söz konusu "hüküm koyucu" özelliği şöyle haber verilir. Mü'minlerin anlayamadığı herhangi bir konu, Resulullah'a (S.A.V) götürülecek ve o karar verecektir:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin (Kur'an'a uyun), Peygambere (sünnetine tâbi olun), ve sizden olan "Ulu'l-Emr'e" (inandığınız gibi hak ve hayır üzere sizi yönetenlere, gerçek ilim ve içtihat ehline) de itaat edin. Eğer herhangi bir hususta anlayamayıp çekişirseniz, onu hemen Allah'a (Kur'an'a) ve Resulüne (Sünnete) arz edip (bunlara göre hüküm verin.) Şayet Allah'a ve ahirete inanıyorsanız bu sizin için daha hayırlı ve netice olarak daha güzeldir." (Nisa Suresi: 59)

Resulullah'ın (S.A.V) söz konusu hüküm verici özelliği o denli kesindir ki, buna itaat etmeyen, hem de kalbinde bir sıkıntı duymadan, seve seve itaat etmeyenler mü'min sayılmamaktadır:

"(Ey Nebim!) Hayır (onların zannettiği gibi) değil; Senin Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde Seni hakem kılıp, sonra Senin verdiği hükme, (hem de) içlerinde hiçbir sıkıntı (ve gizli itiraz) duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, hakkıyla iman etmiş sayılmazlar. (Çünkü iman; Ayet ve Hadisleri kutsal ölçü edinmeyi gerektirir.)"

(
Nisa Suresi: 65)

Resulullah'ın (S.A.V) hükmünün kesinliğini bir başka ayette, şöyle vurgulanır:

"Allah ve Resulü, bir işe hükmettiği (bir konuda karar verdiği) zaman, mü'min bir erkek ve mü'min bir kadın için, artık o işlerinde kendi isteklerine (ve beklentilerine) göre (başka görüşleri) seçme ve tercih hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne isyan ederse (ayet ve hadislerin açık hükümlerini çiğner ve kendi keyfince te'vil edip tersine çevirirse), işte gerçekten o, apaçık bir sapkınlıkla sapmıştır." (Ahzab Suresi: 36)

Resulüllah’ın (S.A.V) bu "hüküm verici" vasfına karşı çıkmamanın, Onun verdiği hükme itiraza kalkışmanın ise küfür olduğu vurgulanmıştır ve cehennemle cezalandırılacağı uyarılmıştır:

"Her kim kendisine 'dosdoğru yol' apaçık belli olduktan (hidayet ve hakikati bilip tanıdıktan, Hakk ile bâtilin farkına ve şuuruna vardıktan) sonra, (dünyalık makam ve menfaat hırsıyla) Elçiye (Peygambere ve Hakk dava rehberine) muhalefet edip (haklı ve hayırlı hareketten ayrılırsa) ve mü'minlerin yolundan başka bir yola (Siyonist ve Haçlı İttifakına ve şeytani kurallarına) uyarsa, onu dönüp gittiği yanda (şerli ortam ve ortaklıkta) bırakırız (bu hıyanet ve hakaretinden dolayı tekrar Hakka ve hidayet yoluna dönmesine fırsat tanımıyoruz ve hidayetini karartırız) ve (ahirette de) cehenneme sokarız. O ne kötü ve sürekli bir (zindan) karargâhıdır!" (Nisa Suresi: 115)

Hiz. Peygamberin hüküm koyuculuğu ve örnek olma vasfı, Kur'an'da bu denli muhkem bir biçimde açıklanmışken, Resulüllah'ın (S.A.V) Sünnetinden yüz çevirmeyi savunmak, kuşkusuz bizzat Kur'an'a aykırıdır ve sapkınlıktır. Muhammed Esed'in de veciz bir şekilde ifade ettiği gibi "her yaptığı işte ve her emrinde Ona ittiba etmek, İslam'a ittiba etmenin kendisidir. Onun Sünnetinden uzaklaşmak ise İslam'ın hakikatinden uzaklaşmaktır." (Muhammed Esed, el-İslam ala Mufterakit-Turuk, s. 110)

Nitekim Ashab-ı Kiram da öyle yapmış, her işlerinde Kur'an'la birlikte Kur'an'ın hayata geçmiş hali olan Resulüllah'a (S.A.V) uymuşlardır. Bir sahabeden şu söz aktarılmıştır:

"Biz hiçbir şey bilmezken Allah bize Muhammed'i (S.A.V) peygamber olarak göndermiştir. Biz, Hz. Muhammed'i (S.A.V) neyi, nasıl yaparken görmüşsek, onu öylece yapmak görevimiz ve şerefimizdir" (Tirmizi, Menakıb 7/147 Nesai, Taksir 1)

Sünnet, Nuh'un Gemisi makamındadır!

Şu halde, ***"Kur'an'a dönmemiz lazımdır, artık Sünnete ihtiyacımız kalmamıştır!"*** düşüncesinin İslam'a uygun bir yaklaşım olmadığı, veya İslam'ı bilmemekten ya da yozlaştırma düşüncesinden kaynaklandığı ortadadır. Bu görüşün sahipleri, bir köşke girmek isteyen fakat

kapısını açabilecekleri anahtarı kullanmayı reddeden kimselere benzemektedirler. Sünnetin kendisine sarılanları kurtardığı kesindir. Dahhak şöyle der:

"Cennet ile Sünnet aynı konumdadır. Zira ahirette cennete giren, dünyada Sünnete sarılan kurtulur."

(
Tefsiru Kurtubi, xii, 365)

İmam Malik de Sünneti Nuh aleyhisselamın gemisine benzetmiş ve
"kim ona binerse, kurtulur, kim binmezse boğulur"

(
Süyuti, Miftahu'l Cenne, s. 53-54)
 demiştir.

Sünnet o denli büyük bir kurtuluş yoludur ki, Kur'an, Resulullah'ın (S.A.V) emir ve yasaklarını "hayat verecek şeyler" olarak tanımlamıştır:

"Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'a ve Resul'üne icabet edip (emirlerine uymalısınız). Ve bilin ki muhakkak Allah, kişi ile kalbi arasına girer (layıksa hidayet nurunu artırır, müstahaksa dalâlet yolunu kolaylaştırır) ve siz gerçekten O'na götürülüp toplanacaksınız." (Enfal Suresi: 24) Dikkat edilirse "İcabet ve İtaat" hususunda Allah'ın yanında Elçisi de sayılmıştır.

Tüm bu ayetler, "***Sünnet'i terk etmiş İslam***" kavramının, Kur'an'a aykırı bâtil bir inanç olduğunu göstermektedir. Din, Kitap ve Resulullah ile (S.A.V) birlikte bir bütündür. Birinin eksilmesi söz konusu olamaz. Resulullah'ın (S.A.V) örnek davranışlarını, öğrettiği hikmetleri ve verdiği hükümleri bize ulaştıran kaynak ise Sünnet'tir, Ehli-Sünnet itikadıdır. Şu halde, bu itikad, "Nuh'un gemisi"dir.

Resulullah'a İtaat ve Sünnet'e İttiba şarttır!

"Size sarıldıkça sapıtmayacağınız iki şey bıraktım: Onlar Allah'ın Kitabı ve Benim Sünnetimdir." (Tirmizi) Hadisini hesaba katmayanlar marazlı münafıklardır.

İnsanlık tarihine bakıldığında huzurlu ve onurlu hayatın peygamberlerle başladığı görülecektir. Çünkü bir elçi olmadan dinin anlaşılması ve uygulanması mümkün değildir.

Bu yüzden her ümmete yol gösterici olarak bir elçi gönderilmiştir. Allah, diğer peygamberlere olduğu gibi Hz. Muhammed’i (S.A.V) de mükemmel bir din, dosdoğru bir yol üzerinde göndermiştir. Ve Onu kıyamete kadar bütün insanlığa Peygamber kılmıştır. Elçiye itaat, Ona saygı ve sevgi, Onun yaşam tarzını uygulama ve Onun sünnetini yerine getirme inananlar için bir sorumluluktur. Nitekim Kur’an’da; Peygambere itaat, Allah’a itaat ile birlikte değerlendirilmektedir. Mü’minlere anlaşmazlığa düştükleri konularda kendilerine yol gösterici olarak Kur’an’ı ve Peygamberimizin sünnetlerini almaları emredilmiştir. Kur’an-ı Kerim’de bu konu ile ilgili olarak şöyle buyurulmaktadır.

“(Ey Nebim!) Hayır (onların zannettiği gibi) değil; Senin Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde Seni hakem kılıp, sonra Senin verdiği hükme, (hem de) içlerinde hiçbir sıkıntı (ve gizli itiraz) duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, hakkıyla iman etmiş sayılmazlar. (Çünkü iman; Ayet ve Hadisleri kutsal ölçü edinmeyi gerektirir.)”

(
Nisa Suresi: 65)

Bu ayetten de açıkça anlaşıldığı gibi Hz. Muhammed’in (S.A.V) uygulamaları, Kur’an gibi kesin ve hatasız bir hüküm kaynağıdır. Çünkü Sünnet Kur’an’ın yorumu, açıklanması ve hayata dönüştürülmesinin diğer adıdır. Bu yüzden Kur’an’ın hayata dönüştürülmüş şekli olan Peygamberimizin Sünnet-i Seniyyesi konusunda mü’min erkek ve kadınlar için herhangi bir te’vil getirme ve itaatsizlik etme hakkı yoktur.

“Allah ve Resulü, bir işe hükmettiği (bir konuda karar verdiği) zaman, mü’min bir erkek ve mü’min bir kadın için, artık o işlerinde kendi isteklerine (ve beklentilerine) göre (başka görüşleri) seçme ve tercih hakkı yoktur. Kim Allah’a ve Resul’üne isyan ederse (ayet ve hadislerin açık hükümlerini çiğner ve kendi keyfince te’vil edip tersine çevirirse), işte gerçekten o, apaçık bir sapkınlıkla sapmıştır.” (Ahzab Suresi: 36)

Bu konu ile ilgili diğer bir ayette Allah şöyle buyuruyor: *“Aralarında hükmedip (karar vermesi) için Allah’a ve Elçisine (Kur’an ve Sünnet kaynaklı hükümlere ve düzene) çağrıldıkları zaman mü’min olanların sözü: ‘İştittik (kabul ve) itaat ettik’ demeleridir. İşte ancak böyle davrananlar kurtuluşa ereceklerdir.”* (

Nur Suresi: 51)

Kur’an’da Resulüllah’a (S.A.V) itaati konu alan tüm ayetlerde, itaatin tüm mü’minler üzerinde bir zorunluluk olduğu anlatılmaktadır. Bu yüzden Hz. Peygamber

uygulamalarında masumdur ve bu uygulamalar Allah'ın koruması altındadır. Diğer bir deyişle Sünnet kapsamı içerisine alınan her şey aslında vahye dayalıdır.

"O, (kesinlikle kendi) hevâsından (kafasından ve nefsi kuruntularından) konuşmaz-konuşmamıştır. O ancak (kendisine) vahy (ve telkin) olunan vahiydir (İlahi hakikatler ve öğretilerdir ki, tebliğ edip size ulaştırmıştır.) " (Necm Suresi: 3-4)

Bu durumda, eğer bir konuda ihtilaf baş gösterirse İslam'ın iki temel kaynağı olan Kur'an ve Sünnete başvurmak mü'minler için bir zorunluluk sayılmıştır.

"... Eğer herhangi bir hususta anlaşamayıp çekişerseniz, onu hemen Allah'a (Kur'an'a) ve Resulüne (Sünnete) arz edip (bunlara göre hüküm verin.) Şayet Allah'a ve ahirete inanıyorsanız bu sizin için daha hayırlı ve netice olarak daha güzeldir." (Nisa Suresi: 59)

Ayrıca Hz. Peygamber Efendimiz, vahiy yoluyla Allah'tan aldığı Kur'an ayetlerini sadece insanlığa ulaştırmakla kalmamış, aynı zamanda onun açıklanması görevi ile yükümlü kılınmıştır. Peygamberimizin sünnetine bu açıdan bakıldığında onun Kur'an'ın yorumlanması olduğu anlaşılacaktır. Peygamberimizin sünneti, eğer bu anlamda değerlendirilirse yanlış anlaşılmalardan, tahrifattan ve istismardan korunmuş olur ve anlaşılması kolaylaşır. Diğer bir ayette ise, *"(Ey Resulüm!) De ki: "Eğer (gerçekten) Allah'ı seviyorsanız (bu iddianızı ispat etmek üzere) Bana (sünnetime ve hayat sistemime) tâbi (ve teslim) olunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlayıversin. ..."* (Al-i İmran Suresi: 31) buyrulmaktadır. Dikkat

edilirse bu ayette Efendimizin diliyle

“

Eğer Allah'ı seviyorsanız Kur'an'a uymanız yeterlidir”

denilmemiş

“Bana, yani Resulullah'a uyun”

denilmiştir.

Bu yüzden Allah'ı sevmenin göstergesi Resulullah'a uymaktır. İnsan Resulullah'a (S.A.V) uymakla gerçekte Allah'a uymuş olduğunu ortaya koymaktadır. Hiçbir mü'min Allah'a itaati yeterli görüp Resulullah'a (S.A.V) itaati terk edemez. Peygamber Efendimiz (S.A.V) sünnete uyanları şu şekilde müjdelemektedir.

"Kim, sünnetimi ihya ederse, Beni ihya etmiş olur. Kim Beni ihya ederse cennette Benimle beraberdir."

(

Tirmizi)

Peygamberimiz (S.A.V) Sünnet-i Seniyyeye uyanları böyle müjdelerken, Kur’an-ı Kerim’de Peygambere isyanın ne kadar kötü sonuçlar doğuracağı şu şekilde uyarılır.

"Kim de Allah'a ve Elçisine isyan eder ve Onun sınırlarını aşarsa (kafasına göre; daha katı veya ılımlı din kuralları uydurur, dine ekleme ve çıkarma yaparsa; Allah), onu da içinde ebedi kalacağı ateşe sokar. Onun için alçaltıcı bir azap vardır." (Nisa Suresi: 14)

Bütün bu gerçeklere rağmen Sünnet-i Seniyyenin önemini hâlâ anlamayanlar ve ona dil uzatanlar, doğrudan doğruya Resulüallah’a (S.A.V) dil uzatmış ve O’na eziyet etmiş sayılır. O’na eziyet eden ise Allah’a (C.C) başkaldırmıştır. Bunlar hem dünyada, hem ahirette Allah’ın (C.C) lanetine maruz kalacak ve amansız bir azaba uğrayacaklardır.

Allah’ın Kur’an-ı Kerim’de; ***"Sen büyük bir ahlâk üzerindesin"*** buyurduğu, Hz. Ayşe’nin ***"O’nu n ahlâkı Kur’an’dan ibarettir"***

dediği Resulüallah’ın (S.A.V) söz ve davranışları insanlar için en güzel ve en mükemmel bir model konumundadır. İnsanlık, O’nu örnek almadığı takdirde güzel ahlâktan uzak kalacağı gibi, dünya ve ahiret saadetini de bulamayacaktır. Sünnet-i Seniyyeyi terk edenler büyük bir sevap kaybına uğrayacaklar, hesap gününde Resulüallah’ın şefaatinde de mahrum kalacaklardır. Ayrıca, ümmetine karşı son derece şefkatli, onlara gelecek zarara karşı alabildiğine hassas olan Peygamberimizin (S.A.V) sünnetinden yüz çevirmek inanılmaz bir vicdansızlık ve nankörlüktür.

"Andolsun ki size içinizden; sıkıntıya düşmeniz (ve zorluk çekmeniz) O’nun gücüne gidip, izzeti nefsine dokunan, size pek düşkün, mü’minlere şefkatli ve esirgeyici olan bir Elçi gelmiştir." (Tevbe Suresi: 128)

HZ. Muhammed’in (S.A.V) uygulamalarına “ayrıntılarla meşguliyet” gözü ile bakanlar, Peygamberin İslam dinindeki yerini anlayamamışlardır. Elçinin üzerine yüklenen görev, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmayan bir sorumluluk bilincini aşılacaktır. Peygamberimiz (S.A.V) ticaretten sağlığa, yardımlaşmadan eğitime kadar sayısız konuda bu yüzden bizi bilgilendirip örnek olmuşlardır.

Peygamberimizin (S.A.V) sünnetindeki temel prensip ***“uygun ve uygulanabilir”*** olmasıdır. ***"Ko***

laylaştırınız, zorlaştırmayınız. Müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz”

(

Buhari

) hadisi bunun en belirgin göstergesidir. Hz. Muhammed’in (S.A.V) hanımı Hz. Ayşe ise Onun ashabına daima kolaylıkla üstesinden gelebileceği amelleri emrettiğini söylüyor. Bu yüzden Onun sünneti toplumun her kesiminden insanın örnek alabilmesine uygundur. O’nun yaşantısı her mü’min için bir uygulama örneğidir.

Bir diğer konu ise Resulüllah’ın (S.A.V) sünnetinin terk edilmesi ile birlikte ortaya çıkan zararlı bazı sonuçlardır. Bilgisizlik ve tembellik gibi sebepler yüzünden bir kısım Müslümanlar, Sünnete uymak yerine; kendi nefsanî akıllarına dayanarak, ya da kendilerine göre âlim sandıkları bazı laçka insanlara aldanarak, ümmetin arasına bid’at fitnesini sokmuşlardır. İslam dünyasındaki siyasi ve ekonomik dağınıklık, Allah’ın (C.C) kitabından ve Peygamberin (S.A.V) sünnetinden ayrılma ile ortaya çıkmıştır. Mü’minler aynı Peygamberin ümmeti olmanın şuurunu kavrayıp Ona layık ümmet olmaya çalışmadıkları sürece İslam coğrafyasındaki bu istikrarsızlığın sona ermesi imkânsızdır. Bu yüzden Müslümanların tek çıkış yolu Allah’ın (C.C) kitabına ve Peygamberimizin (S.A.V) Sünnet-i Seniyyesine sınıksız sarılmalarıdır.

Resulüllah’ın hayatı ve yaşam tarzı incelendiğinde, Onun yaklaşımının ve bakış açısının tek boyutlu olmadığı anlaşılacaktır. Hz. Muhammed’in (S.A.V) hayatı ile ilgili günümüze ulaşan güvenilir Hadis rivayetlerinde çok çarpıcı örnekler vardır. Aleyhisselatü Vesselam Efendimiz; Peygamberdir, devlet başkanıdır, ordu komutanıdır, askerdir, tüccardır. Namaz kılan, oruç tutan, gece namazlarına kalkan, devamlı dua, tefekkür ve zikir halinde manevî derinlik sahibi olan her bakımdan örnek ve önder bir insandır. Aynı zamanda evlenen, alışveriş yapan, hastaları tedavi eden, siyasi ve sosyal işlerle uğraşan, çocuklarla şakalaşan, arkadaşlarıyla gürleşen, eşyle yolda yarışan tevazu dolu seçkin bir şahsiyet konumundadır.

Bu nedenle, Allah’a (C.C) kulluk vazifesini yerine getirmek, yalnızca Hz. Peygamberin uygulamalarını gereğince kavrayıp uygulamakla mümkündür. Bunun için ise başvuracağımız ilk kaynak Hadis kitaplarıdır. Hadis kitapları, Hz. Muhammed’in (S.A.V) özellikle Peygamberlik görevini sürdürdüğü dönemde söylediği sözlerin, yaptığı hareketlerin, O’nun şahsî özelliklerini küçük büyük demeden toparlamalarından oluşmuştur. Bu kitaplarda kullanılan Hadislerin, bütün Sünnî İslam âlimleri tarafından kabul edilen kaynaklardan elde edilmesine büyük özen gösterilmiştir.

Kur’an-ı Kerim ve Sünnet-i Nebi Kıyamete Kadar Gerekli ve Geçerlidir; Ama Yöresel ve

Dönemsel İctihadlar, Geçicidir ve İhtiyaca Göredir!

Hem aklen, hem ilmen, hem de vicdanen kesindir ki; elbette Allah vardır, hücrelerden galaksilere her şeyin yaratıcısıdır. Basit bir tükenmez kalemin bile kendiliğinden ve tesadüfen meydana geldiğini söyleyene, ya yalancı veya kaçık gözüyle bakılır. İnsanları her şeyden üstün ve farklı yaratan ve gerçek saadet ve adalet kuralları olarak Kur’an’ı yollayan Allah’tır; Onu en güzel ve en mükemmel uygulayan ise Hz. Resulullah’tır...